

Celje - skladišče

D-Per
65/1991

5000013545,8

COBISS *

OSREDNJA KNJ. CELJE

RUDAR

Glasiło Rudnika lignita Velenje

LETO XXV

PETEK, 23. AVGUST 1991

ŠTEVILKA 8

Delegati delavskega sveta RLV so se po daljšem času — kar po štirih mesecih — v četrtek, 1. avgusta, spet sestali na redni seji. Na tej, svoji 5. redni seji so imeli na dnevnem redu poleg pregleda uresničevanja sklepov 4. redne seje in izrednih sej le eno točko: obravnavo in odločanje o potrditvi poslovnega poročila za prvo polletje 1991.

Poglejmo nekaj podatkov iz poslovnega poročila!

Za letošnje prvo polletje je bil načrtovan odkop 2 050 810 ton premoga — pri povprečni dnevni proizvodnji 17 234 ton, odkopanega pa je v polletju bilo 2 018 800 ton premoga oziroma 16 965 ton povprečno na dan. Tako je realizacija načrta za polletje znašala 98,44 %, in to v 119 delovnih dneh ali v 13 delovnih dneh manj, kot je bilo predvideno v osnovnem, letnem načrtu.

Dosežena povprečna kalorična vrednost premoga je pri energetskem premogu, oddanem energetiki, znašala 9,749 GJ/tono (lani v prvem polletju 9,644 GJ/tono in v celem letu 9,626 GJ/tono) in pri premogu, oddanem drugam, 11,217 GJ/tono (lani v prvem polletju 11,175 GJ/tono in v celem letu 11,354 GJ/tono). Povpreček za ves oddan premog: 9,952 GJ/tono (lani v prvem polletju 9,780 GJ/tono in v celem letu 9,806 GJ/tono).

Vsega skupaj je v prvem polletju bilo oddanega 2 022 174 ton premoga ali 54,7 % glede na osnovni, letni načrt in od tega:

Termoelektrarnam	1 727 920 ton ali
Šoštanj	56,5 % glede na osnovni načrt
Toplarnam	15 264 ton ali
— elektrarnam	15,3 % glede na osnovni načrt
Ljubljana	104 400 ton ali
Tovarni papirja in celuloze Videm v Krškem	65,3 % glede na osnovni načrt
drugim odjemalcem	174 590 ton ali
	45,9 % glede na osnovni načrt

Učinki in storilnost dela

Načrtovani učinki in storilnost dela za letošnje prvo polletje so bili preseženi. Načrtovani odkopni učinek je bil 30,90 tone premoga na dnino in doseženi odkopni učinek 39,23 tone premoga na dni-

S 5. redne seje delavskega sveta RLV

NA NJEJ SO DELEGATI POTRDLI POLLETNO POSLOVNO POROČILO

no, načrtovani rudniški učinek pa 4,33 tone premoga na dnino in doseženi rudniški učinek 4,53 tone premoga na dnino.

Načrtovana storilnost dela je bila 3,32 tone premoga na zaposlenega na dan, dosežena pa 3,73 tone premoga na zaposlenega na dan.

Za oddan premog so bili izdani računi za 1.239,5 milijona dinarjev, od tega za premog, oddan energetiki, za 1.037,3 milijona dinarjev; dejansko plačana realizacija pa je znašala 925,016 milijona dinarjev.

Odhodki so znašali 1.424,5 milijona dinarjev.

Na strani 3 še z zadnje seje izvršilnega odbora za gospodarjenje!

Iz finančnega dela poslovnega poročila

Vsi prihodki skupaj so letos v prvem polletju znašali 1.349,3 milijona dinarjev in v okviru njih subvencije 57,644 milijona dinarjev.

V prvem polletju je RLV izkazal izgubo 75,2 milijona dinarjev, k njej pa je treba prišteti še nepokrito izgubo iz preteklih let v znesku 809,9 milijona dinarjev. Celotna izguba je tako 885,1 milijona dinarjev.

Dalje na drugi strani!

NAPREJ V ŠTEVILKI

STRAN 2 — Obvestilo kadrovske službe, Kako proizvajamo?, **STRAN 3** — Naše letošnje poslovanje bi bilo povsem drugačno, če bi stvarno dosegali dogovorjeno ceno premoga 5,5 nemške marke/GJ, **STRAN 4** — Omamna slast greha, V spomin, **STRAN 6** — Odšli so v pokoj, **STRAN 12** — Herman Arlič, eden naših letos upokojenih delavcev

Pregled obračunanih ur

3 778 688	rednih delovnih ur, v okviru 42 ur na teden – za 13,6 % manj kot lani v prvem polletju
28 589	vseh nadur – za 52,8 % manj kot lani v prvem polletju
643 334	ur plačanih dopustov – za 17,7 % več kot lani v prvem polletju
5 085 922	vseh ur skupaj – za 9,3 % manj kot lani v prvem polletju

Letos 1. januarja je bilo v RLV zaposlenih 5 072 delavcev in 30. junija 4 567, 31. julija pa 4 440 delavcev.

V času od 15. oktobra lani do konca prvega polletja letos je došlo odpravnino 414 delavcev, 190 delavcem pa so bila dokupljena zavarovalna leta. V prvem polletju se je letos upokojilo 250 delavcev.

Poškodbe pri delu

Letos v prvem polletju je bilo v RLV 255 poškodb pri delu ali 27 % manj kot v lanskem prvem polletju, ko jih je bilo 349. Tudi na 1 000 delavcev je bilo poškodb manj, in sicer za 22 %, bilo pa je več težjih in skupinskih poškodb.

Največ poškodb je bilo v marcu (56), glede na dneve pa v tor-kih (65) in v četrkih (52).

Poslovno poročilo je na seji delavskega sveta razložil direktor rudnika dipl. ing. rud. mag. Franc Avberšek. Pri tem je poslovanje rudnika ocenil kot dokaj uspešno, ne glede na to, da nismo dosegli pozitivnega poslovnega rezultata.

Povpraševanje po našem premogu na trgu obstaja in glede na gibanje cen naftnih derivatov poslovodni odbor meni, da bomo odkopan premog lahko prodali. Treba pa bo skrajno racionalno gospodariti; ne le letos do konca leta, temveč tudi v prihodnjih letih. Predvsem je nujno, da bomo rudniško strojno opremo uporabljali več dni, kot smo jo letos.

O vsem tem in še o predlogih in ukrepih glede poslovanja v času do konca leta, ki jih bo pripravil poslovodni odbor, naj bi delavci v podjetju več izvedeli na zborih delavcev ta mesec.

Ob koncu seje so delegati dobljeno poslovno poročilo potrdili.

Diana Janežič

Obvestilo kadrovske službe

Seznam delavcev, ki so izgubili delovno izkaznico in smo jim izdali novo delovno izkaznico z oznako "duplikat"

PRIIMEK IN IME	MATIČNA ŠTEVILKA	STROŠK.M.	IME OBRATA
1. Avberšek Boris	156396	10520	Jama Preloge
2. Dominkovič Ivan	188468	10545	J. mehanizacija
3. Djokič Borislav	170429	10552	J. transport
4. Durakovič Ševalja	048925	10530	Priprave
5. Florjančič Miran	187615	10547	Klasirnica
6. Goričanec Ivan	175226	10550	Zračenje
7. Gavrančič Franjo	142077	10580	Praktično izob.
8. Jakop Damijan	191314	10531	J. transport
9. Koradej Danilo	182079	10544	J. mehanizacija
10. Korošec Vladislav	179558	10522	Jama Škale
11. Kotnik Anton	166944	10550	Zračenje
12. Krivanek Janez	010804	10543	J. mehanizacija
13. Korelc Samo	141100	10552	J. transport
14. Mlinar Vladimir	077798	10506	Proj. jam.
15. Marinič Joza	059552	10552	J. transport
16. Malek Milan	186813	10520	Jama Preloge
17. Mušič Mirsad	173835	10530	Priprave

18. Maksimovič Dragan	073911	10530	Priprave
19. Mladenovič Ljubiša	181137	10549	Klasirnica
20. Pocažt Branko	080152	10547	Klasirnica
21. Petrašević Zoran	171603	10520	Jama Preloge
22. Pejčunovič Mijo	172251	10523	Priprave
23. Podbevšek Boris	191312	10530	Priprave
24. Polanc Rudi	065420	10545	J. mehanizacija
25. Pevnik Bojan	166618	10552	J. transport
26. Sebanc Jože	040444	10521	Jama Pesje
27. Stankovič Miroslav	179442	10548	Klasirnica
28. Štraus Ljubo	076902	10522	Jama Škale
29. Štefulj Juraj	107522	10542	J. mehanizacija
30. Uranjek Ervin	165069	10543	J. mehanizacija
31. Hasič Husein	074195	10520	Jama Preloge
32. Lesnjak Bogdan	174068	10551	J. gradnje
33. Lovrič Stipan	133663	10552	J. transport
34. Jurkovič Leon	187933	10530	Priprave

KAKO PROIZVAJAMO?

Proizvodnja premoga v našem rudniku v juliju v primerjavi s predvideno v osnovnem, letnem načrtu in v primerjavi s predvideno v mesečnem načrtu:

Jama Preloge	66 950 ton	(70,62 %, 85,61 %)
Jama Pesje	103 070 ton	(183,24 %, 106,37 %)
Jama Škale	49 850 ton	(96,42 %, 97,75 %)
Priprave	11 130 ton	(55,65 %, 93,53 %)
Skupaj RLV	231 000 ton	(103,70 %, 97,06 %)

V juliju smo imeli 17 delovnih dni.

Proizvodni načrt za avgust

(V oklepajih so navedene proizvodne naloge iz osnovnega načrta)

Jama Preloge	117 600 ton	(90 300)
	5 600 t/dan	(3 926)
Jama Pesje	81 900 ton	(70 850)
	3 900 t/dan	(3 080)
Jama Škale	63 000 ton	(57 300)
	3 000 t/dan	(2 491)
Priprave	16 800 ton	(23 000)
	800 t/dan	(1 000)
Skupaj RLV	279 300 ton	(241 450)
	13 300 t/dan	(10 498)

Za avgust smo načrtovali 21 delovnih dni – ob prostih vseh sobotah in predvidoma tudi petku, 30. avgustu.

Letos do avgusta smo v RLV odkopali 2 249 800 ton premoga ali 94,86 % glede na osnovni načrt.

Proizvodna služba RLV

RUDAR, glasilo Rudnika lignita Velenje
Organ pri glasilu: Odbor za informiranje, predsednik Jože Hace

Odgovorni urednik: Diana Janežič

Naslov uredništva: Rudnik lignita Velenje, glasilo Rudar, Partizanska 78 (NOP), 63320 Velenje

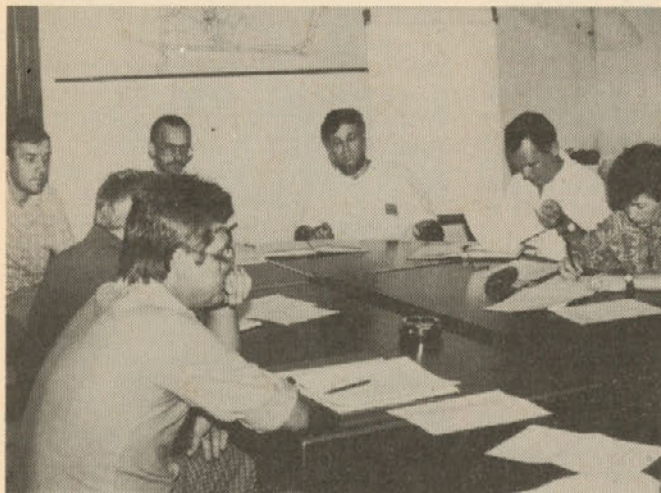
Telefon: (063) 853-312, interno 1815

Izdavatelj fotografij: Ivan Pungartnik, Jamomerstvo RLV

Tisk: Tiskarna Velenje (Štrbenkova 6, 63320 Velenje)

Naklada in izdajanje: 4 200 izvodov enkrat na mesec

Z zadnje seje izvršilnega odbora delavskega sveta RLV za gospodarjenje

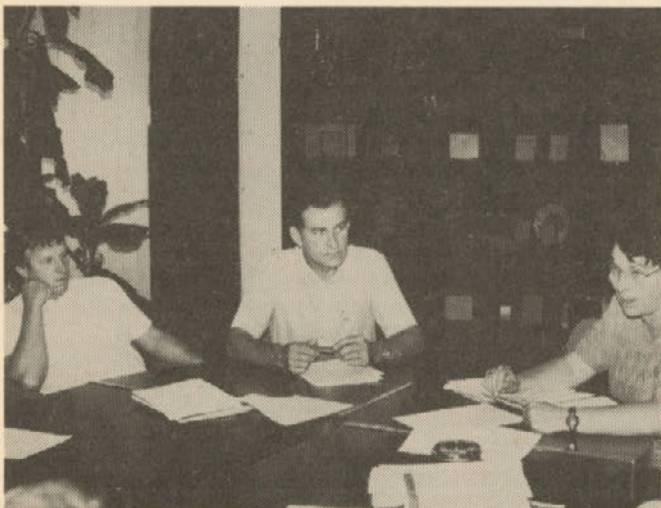
NAŠE LETOŠNJE POSLOVANJE BI BILO POVSEM DRUGAČNO, ČE BI STVARNO DOSEGALI DOGOVORJENO CENO PREMOMA 5,5 NEMŠKE MARKE/GJ

Eno leto smo se s pristojnimi organi v republiki morali pogovarjati, da smo se z njimi dogovorili: cena našega premoga, oddanega energetiki, bo 5,5 nemške marke/GJ. Letos pa se že od februarja z njimi menimo o vrednotenju marke pri tej ceni.

Prvo polovico letošnjega leta je bila marka pri ceni premoga, ki smo ga oddali energetiki, vrednotena še vedno 10,5 dinarja. Če pa bi bila vrednotena vsaj 15,5 dinarja – ne 21 ali 22 dinarjev, kolikor je bila še nedolgo tega uradno nerealno ovrednotena – bi bilo naše letošnje poslovanje povsem drugačno, pozitivno, brez izgube.

Tako komaj lahko dobimo denar za kolikor toliko normalno izplačilo osebnih dohodkov, plačilo prispevkov za socialno varnost in drugo najnujnejše.

To je dala na zadnji, 10. redni seji izvršilnega odbora delavskega sveta RLV za gospodarjenje, opravljeni 8. avgusta, vedeti članica poslovnega odbora za gospodarjenje Dragica Kotnik. Prej pa je že povedala, da imamo žiro račun neprekinjeno blokiran že od 15. junija, in to za 182 milijonov dinarjev.

Poročevalci in razpravljalci na tej seji iz vodstva rudnika: Janko Lukner, Ivan Čuljak in Dragica Kotnik

Povedala je tudi, da smo zadnji denar za premog za elektriko dobili 19. julija, ker je spornih za 150 milijonov dinarjev naših terjatev za maj in junij ravno zaradi dileme, ali vrednotenje marke pri dogovorjeni ceni premoga 10,5 ali 15,5 dinarja. Poleg tega je še dejala:

"Sploh so številke pri gospodarjenju takšne, da ne veš, kaj bi rekel.

Za ves oddan premog v TEŠ julija tudi ne smemo izstaviti računov. Izstavimo jih lahko samo za 175 000 ton, za preostalih 16 000 ton pa ne, ker je pač dogovorjeno, koliko premoga v posameznem mesecu lahko fakturiramo – od oddanega, saj več, kot ga oddamo, ga v nobenem primeru ne smemo.

Problemov je torej kar precej in jih tudi še bo. Upam pa, da nam pri izplačevanju osebnih dohodkov ne bo treba uporabljati bonov in da bo za maj in junij marka pri dogovorjeni ceni premoga vrednotena 15,5 dinarja, da potem plačamo še prispevke od osebnih dohodkov, ki jih bomo izplačali.

Moram povedati tudi, da lani od decembra zaradi spornega vrednotenja marke pri ceni premoga še nismo za porabljeno elektriko plačali niti dinarja in nam tako ostaja za plačilo še dolg okrog 60 milijonov dinarjev. Pa zavarovalne premije so tudi velik problem. A če bo obveljalo, kakor smo se pogovarjali, da bi za september za nas bila marka vrednotena 18 dinarjev, bi lahko tekoče poslovali.

Seveda so še nereseni starejši problemi in dvig obrestnih mer za posojila je tudi velik problem. Za osebnimi dohodki bodo obresti od prihodnjega meseca naprej sploh naš največji strošek.

Imamo za 380 milijonov dinarjev kratkoročnih kreditov, ker ti krediti še niso bili spremenjeni v drugačne.

Republika je nekatere kredite prevzela, kako jih bo še prevzemala in katere, pa še ne vemo.

Veliki porabniki so za porabo električne energije dolžni še za leto 1990 500 milijonov dinarjev in tako bi lahko poskušali, da bi se nekaj tega dolga kompenziralo tudi z našimi neplačanimi prispevki. To bi bila za nas delna kompenzacija dolgov za nazaj res samo za 50 – 100 milijonov dinarjev, vendar kljub temu pomembna, ker tako bi začeli eni in drugi poravnati dolgove za nazaj.

Če bi se vse, kar sem neresenega nakazala, nekako rešilo – torej če gledam naprej optimistično – potem bi od 15. oktobra naprej prvič po 23. 5. 1989 spet imeli neprekinjeno deblokiran žiro račun. Ali se bo to zgodilo, pa bomo videli."

— — —

Drugi glavni poročevalci in razpravljalci na tej seji so bili glavni inženir proizvodnje našega rudnika Ivan Čuljak, član poslovnega odbora za kadrovsko-spološne zadeve Janko Lukner in seveda Boris Potrč, predsednik izvršilnega odbora za gospodarjenje, pa – o izvršenem kontrolnem popisu sredstev in virov sredstev v mizarstvu našega podjetja – Franc Globočnik, predsednik komisije, ki je opravila ta popis.

Član poslovnega odbora za kadrovsko-spološne zadeve je govoril o problematiki zagotavljanja denarja za naše osebne dohodke, izplačevanju osebnih dohodkov, izpolnjevanju določbe v naši podjetniški kolektivni pogodbi, po kateri bi povprečni skupni osebni dohodek na delavca v podjetju pogojno moral biti s povprečnim skupnim osebnim dohodkom na delavca v gospodarstvu Slovenije za isto obdobje v razmerju 1,58 : 100, pa še o izplačevanju zajamčenih osebnih dohodkov, na katerega smo prešli.

Pri tem je med drugim povedal:

"Povprečni skupni osebni dohodek na delavca v RLV je sedaj nekaj nad 11 000 dinarjev.

Letos v prvem trimesečju smo postavljeno razmerje 1,58 : 100 v naši podjetniški kolektivni pogodbi glede osebnih dohodkov še zagotavljali. V celem letošnjem prvem polletju pa ga – kot kaže izdelana ocena, ker za junij ni znan podatek o povprečnem skupnem osebnem dohodku na delavca v gospodarstvu Slovenije – nismo dosegali.

Ocenjeno odstopanje je za 3 do 4 % na mesec negativno in to odstopanje bomo glede na to, da so naši polletni poslovni rezultati bili relativno ugodni, poskušali nekako izravnati; tako kot smo z boni osebnih dohodkov delno popravili prejšnji mesec ali z dvigom vrednosti točke. Seveda pa bo treba predtem še vsaj delno deblokirati žiro račun RLV."

Glavni inženir proizvodnje je obrazložil pripravljeno poročilo o uresničevanju delovnega načrta RLV za julij in pripravljen predlog delovnega načrta RLV za avgust za obravnavo in sprejem v obratnih delavskih svetih RLV.

Tadva dokumenta sta povzeta v informaciji Kako proizvajamo? na strani 2.

Iz poročanja Franca Globočnika je bilo moč razbrati, da izvršen kontrolni popis sredstev in virov sredstev v mizarstvu ni pokazal nič posebnega.

Boris Potrč, predsednik izvršilnega odbora za gospodarjenje, pa je poročal o uresničevanju sklepov prejšnje redne seje odbora, povezoval sejo in v njenem zadnjem delu predstavil še predlog povečanja cen izdelkov in prevozov z drobno mehanizacijo v gradbeni dejavnosti našega obrata Zunanje dejavnosti. In tudi pri tem ni bilo mogoče slišati kaj posebnega. Sklepi prejšnje redne seje izvršilnega odbora za gospodarjenje so bojda bili uresničeni – razen sklepa o pripravi zborov delavcev v celem RLV ta mesec, ki je še v izvajanju. Pri predstavljenem predlogu povečanja cen v tem delu seje – ki ga je odbor potrdil, kot tudi vse drugo, kar naj bi na tej seji potrdil – pa gre za nujno uskladitev cen s podražitvijo naftnih derivatov, elektrike, cementa, agregatov iz peskolomov in kamnolomov...

R.B.

POPRAVEK

V objavljeni športni novici na strani 7 v Rudarju 7/91 pod naslovom "Teniško tekmovanje ob 3. juliju" bi se morala lestvica uvrstitev pravilno glasiti takole:

1. Boštjan Aljaž – Skupne službe, 2. Evgen Roškar – Klasirna, 3. Karel Čretnik – Skupne službe

Tolažilna skupina

1. Matjaž Meža – Skupne službe, 2. Zvone Čosić – J. Škale, 3. Adem Bišćić – Skupne službe

Prizadetim bralcem se opravičujemo.

Uredništvo

Marjan Lipičnik

OMAMNA SLAST GREHA

Odlomek

Žalni sprevod se je zvrstil mimo grobka ter razkropil, da je v nekaj trenutkih ostalo le še bornih deset sorodnikov okoli Slavice. Nikjer več ni bilo jokanja in nikakršnega veličanja gorja, nihče več ni držal materinega bremena. Zalovala bo sama.

Nazadnje se je približal Rade. Za nikogar opazen je stal tam, kot da ne razume, in bedasto zrl preostale žalujoče. Mimo njega so krenili šele, ko je grobar zasul jamo že skoraj do roba. Rade se je opotekel za njimi in se izgubil.

Prvo noč je Slavica s staršema prespala pri Jeričevih. Velikodušno sta poskrbela za vse. Če je kdo omenil Radeta, pa so vsi le skomignili z rameni. Nihče ni vedel, kje bi mogel biti. Morda se je kje napil ali taval celo noč. Kdo bi vedel!

Stara Preradovića sta se onemogla pripeljala domov in obsedela v mrzli sobi. Radivoj je stekleno zrl svoja rudarska odlikovanja na stenah in se spraševal, kaj mu je življenje sploh dalo.

Za teh nekaj uric veselja toliko skrbi!

Ali je res treba vsak greh in spozabo takoj plačati?

Kaj naj jima bo sedaj prazna hiša in vsa ta navlaka?

Tako je premišljeval.

Žena je od časa do časa poškilila nanj, pa ni imela volje, da bi ga tolažila, preveč je v njej sami pogorelo. Kakor se je gnala zraven moža, da sta napravila dom in uredila okolico, da sta imela nekaj več, je sedaj spehana, brez čustev obstala.

"Kaj bova, Radivoj, najin dom je prazen in nisva doma ne tukaj pri meni v Sloveniji ne v tvojih bosanskih hribih?!" Nikogar nimava, da bi mu zapustila najine žulje, nihče naju ni željan!" je izpregovorila, kar sta oba predobro vedela.

Po teh besedah sta se odpravila, da preleži ta noč brez spanca, s težkimi in slikovitimi snovi. Za moževimi vekami in na licu so poplesavali živčni trzljaji nemiro, kot bi odsevali njegov notranji boj in napovedovali nova trpljenja. Tisto noč je bilo Pavlinko še posebej strah spati v prazni hiši. Le v stenah so še ostali šumi bučnega govorjenja in tožnih vzdikov. Od zgoraj ni bilo čutiti toplote človekovega bivanja, kakor se je navadila, in nikakršen zvok je ni motil, da bi lahko lažje zaspala. Grozni mir po vseh prostorih. Stare omare so kdaj pa kdaj zaškripale lesnim črvom. Kakšen nemir v njej sami!

V strahu se je zavila v debele odeje in premišljevala vso noč o smrti, ki kakor da se ji posmehuje, hodi okoli njene sobe, nje same pa se ne loti. Skozi okno so se ji bleščali odsevi z ulice in od Jeriča, kjer so še vedno svetili. Vso noč so bili vsi pokonci, razen Slavice, ki je izmučena sredi pogovora omahnila. Kar zmanjkalo jo je, ko so namerno govorili o samih nepomembnih stvareh. Ženske so jo spravile v spalnico in pod odejo.

V njeni odsotnosti so se šele razgovorili o Gozdarstvu smrti, o pogrebu in o Radetu slabo pisani bodočnosti. Jeriča, Nada in oba Kranjčeva so polni trepetu v ugasli noči bili na žerjavi nepogorelega optimizma in vere vendarle upojoči.

Jutro so dočakali kakor poraženci, ki vejo, da pride še ena težka bitka, a se sedaj na pla-

nem polju vidi le še razpršena zora, polna mežikajoče slepote.

Jeriča sta se poslovila od Slavice in njenih staršev, kot da bi za vedno izgubljala daleč v svet odpravljajoče se drage sorodnike. Slavica je še zadnjič objela ljuba sosedu, zdaj, preden bosta postala v neizmernosti uličnega vrvenja le še bežna znanca morda.

V SPOMIN

V soboto, 13. julija, je tragično preminil Vlado ZERA, kvalificirani kopač, delavec našega obrata Zračanja.

Rodil se je 22. septembra 1957 v Veliki Ilovi, vasi v bosansko-hercegovski občini Prnjavor. Po končani osnovni šoli se je zaposlil pri Šipadu in delal v njem do odhoda k vojakom.

Po odsluženju vojaščine je bil nekaj več kot eno leto zaposlen v mariborskem Konstruktorju. Februarja leta 1978 pa se je zaposlil v našem rudniku, in to kot nekvalificiran delavec. Ob delu se je potem izobrazil za kvalificiranega kopača in si v Velenju ustvaril tudi družino.

V velenjsko okolje se je nasploh dobro vživel. Žal pa mu je zaradi nesreče pri delu začel pešati vid in to ga je močno prizadelo. Sodelavci so ga bodrili, a kljub temu je postal vedno bolj potr. Mogoče je to bil vzrok, da se je odločil za skrajno žalosten korak.

Zapustil je ženo in dvoje malih otrok, pokopan pa je bil v svojem domačem kraju.

Ohranili ga bomo v lepem spominu!

Mnoge v RLV nas je obšlo otožje, ko smo zvedeli, da je v torek, 23. julija, po svoji volji tragično preminil še en naš delavec, in sicer varnostnik Anton HRIBERNIK.

Rodil se je 10. avgusta 1943 v Celju, odrasčal pa je na Polzeli, kjer je obiskoval tudi osnovno šolo.

Ko je leta 1963 odslužil vojaščino, se je zaposlil v SIP Šempeter, januarja leta 1975 pa je že postal delavec našega rudnika.

Delo varnostnika je pri nas opravljal vsepovsod, in to vedno vestno in vztrajno.

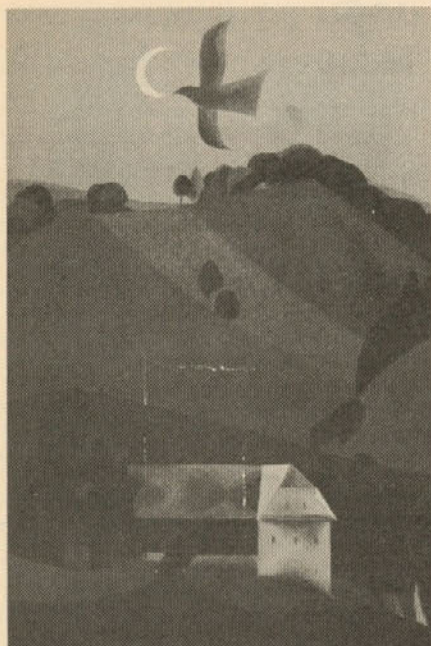
Sodelavci so ga imeli radi, saj se je pri delu vedno znal tudi zdravo pošaliti. A njegov žalostni konec kaže, da je kot vsak človek tudi on imel resne osebne težave, ki jim nazadnje ni bil več kos.

Škoda, da ni bil bolj zaupljiv, da je tako prikrival probleme, ki so mu vzeli voljo za življenje.

Na pogrebni slovesnosti 25. julija v Podkrajju se je poleg številnih sorodnikov, ožjih prijateljev in znancev poslovilo od njega tudi veliko delavcev iz našega rudnika, ki so ga bolj na videz poznali.

Naj počiva v miru!

Branko LEDINEK

Ive Šubic: Noč na goljavi

Nada je domače z avtomobilom odpeljala v vas.

Slavica še ni mogla nazaj v prej tako živo stanovanje, v pretekli dom. Zato so pograbili nekaj njenih najnujnejših krp in obleko ter zbežali iz odljudne soseske.

Skozi avtomobilska stekla je gledala Slavica še zadnjič življenje, ki ji je ušlo, in ljudi, ki jih je danes še poznala, pa bodo kmalu zdrknili v minulo, v neke mračne spomine in moraste sanje. Njenih svetlih las poslej ni bilo več videti na cesti pod gradom.

Rade je zbežal na morje in se tam klatil dobrih štirinajst dni. V tem času sta Preradovića malokaj kuhala in se le redko pokazala sosedom pred oči. Radivoju je pričela nagajati roka, pa je zjutraj raje še poležal kakšno urico v postelji. Ni si želel toplega sonca in radožive pomladi.

Nekaj dni, preden je prišel sin domov, je imel upokojeni rudar močnejši napad. Začelo ga je ključati pod ključnico in v nadlaktu, vedno močnejše, tako da potem sploh ni več čutil desne dlani. Vedel je, da se z njim nekaj narobe dogaja, da ga poprijemata zloba in vrag iz vseh težkih dnin v globoki jami in zahrbtna pest žalosti hkrati. A ni hotel niti pisniti, kaj šele da bi dal poklicati zdravnika.

Rade se je vrnil v to tihoto, kot da bi ga burja s svojih gibkih kril posadila vanjo, in se ugnezdil nazaj v svojo zapuščeno sobo. Bil je shujšan in neobrit. Umazane cunje je zabilisal materi pod pralni stroj, potem pa se je zaklenil v svoj kot in prespal naslednja dva dneva.

Ko je oče slišal ropot njegovih poznanih korakov po stanovanju, ga je kar vzdignilo in še huje zvilo.

Šesti dan po Radetovem prihodu se mu je zdravje močno poslabšalo, iz ure v uro je bil slabotnejši in vse bolj negibno miren in siv. Tiste dni je imela Pavlinka kar prav, ko je menila, da smrt blodi okoli hiš in išče, vendar je spet zamahnila mimo in ubrala mnogo mlajšega Bosanca.

Ta dan malce pred večerom pa je bil Radivoj skoraj spet dober in je hotel celo ven iz hiše, da bi pogledal, kam je v drvarnici vtaknil leste. Ravno o lestvi se mu je sanjalo ves popoldan in prvo, kar mu je prebujenemu prišlo na misel, je bilo zato, da jo je hotel poiskati. Prišel je v kuhinjo in se ustavil pred ženo, ko mu je ponudila lonček šipkovega čaja.

Baje močan čaj iz šipkovih plodov pomaga pri srčnih težavah.

Kot spremenjen, povsem drugačen kakor minule dni, je spregovoril pred njo, kaj vse bi bilo treba narediti na vrtu in kje bo za ograjo kopal odtočni jarek. Celó Radeta je omenjal, češ da bi mu fant lahko pomagal, ko je že ravno doma. Žlobudral je, da ga je žena gledala, kot bi z neba padel. Naposled ga je izpoved tolikanj utrudila, da se je raje z ženino pomočjo napotil nazaj v spalnico. A že pred vrati ga je sunilo, da ga ni mogla več obdržati. Zagrgal je in še stisnil skozi zobe: "S Gorazdom bi još htio..."

Kakorkoli ga je še spraševala – to so bile njegove zadnje besede. Umrli je, kakor je živel, z bolečino. Izdalo ga je srce.

Rudarji so mu pripravili lep pogreb. V temnih, črnih rudarskih uniformah so se mnogoštevilno pomešali med pogrebce. Marsikdo od njih se ga je še spomnil "s čela", kjer je bil svoj čas glavni.

Zapeli so mu po eno bosansko in slovensko ljudsko, kakor je pač Radivoj Preradović preživel svoj "vek". Pol življenja tukaj, nekaj mladosti doli na "jugu".

Zagrnili so ga med same stanovske tovariše, tja v breg, kjer je počivala cela vrsta znamenitih starih rudarskih "imen".

Tudi Rade je stal poleg matere in obraz so mu močile solze. Zakaj očeta je imel res rad.

Prejšnje čase, ko je še hodil v šolo pa več časa posvetil žogi in potepanju, je bil "tata" vedno na njegovi strani. Vzgaljal ga je s popuščanjem in s tisočaki, kadar je le hotel. Celó delo v rudniku mu je pozneje on priskrbel in ga vedno opravičeval pri njegovih predstojnikih za mladostne neumnosti in prestopke. Razumela sta se vso njegovo mladost tako čudovito, kot da bi imela nekakšen tih dogovor pred materjo; tisti starobosanski, da "kad čovek priča, ima žena da šuti". Zato je bila "Preradovića", Radetova mati, vselej malce odmaknjena od njune moške sloge. Posvečala se je kuhinji in vrtu, v prostem času pa je urejala oblačila za svoja "dva gospoda".

Sedaj je imela le še sina, ta pa je bil tak, da jo je zagrabil migrena, kadar je pomislila na njegova neobrita lica in na njegov potepuško zamegljen obraz.

Sanjaril je o potovanjih na morje, o dolgih plovbah, z Rudijem se je nekaj dogovarjal, da ga bo spremljal, ko bo odšel na Bližnji vzhod, s Tatjano iz družbe starih prijateljev se je že menil o letovanju poleti. Polno glavo je imel načrtov v oblakih, le za delo mu ni bilo več. Sprva so mu v rudniku še spregledali neupravičene izostanke z dela, ki si jih je nabral takoj po očetovi smrti. Rezumeli so, kaj ga je doletelo, in nihče mu ni oporekal, da se do sedaj ni držal dela. Nekateri, že starejši rudarji so poznali očeta ali pa so celo delali skupaj z njim pred leti. Včasih jih je stari Preradović sam vlekli iz kaše, pa naj bi sedaj tako naredili z njegovim sinom. Ne, to pa ne, nekakšna solidarnost še vedno ostaja med jamskimi tovariši.

Oprostili so mu prvič in drugič, potem pa je šlo tesneje in zanj so morali pisati prošnje in prepuščati najrazličnejše komisije, da je še ostal zaposlen.

Ko bi se le hotel držati dela in sploh popraviti svoje obnašanje! Vendar je že na delovišču bilo od njega vse manj in manj koristi.

Boljši rudarji so se ga začeli izogibati, niso hoteli več delati z njim, podpirati njegove lenobe ter gledati krmežljivih kretenj in pijanskega mačka pri njem.

Postopoma je globoko padel, za celih štirinajst dni se je izgubil, ne da bi komurkoli povedal, kako in kaj je z njim. Ni si potrdil bolniškega dopusta, niti ni prišel vprašat za drugačen dopust.

Seveda mu tega niso mogli več oprostiti, in bil je na cesti. Nepreklicno! Brez denarja in brez sredstev, da živi svoje nevredno življenje. Kakor je že bil v stiski, ga to ni veliko skrbelo. Vseeno mu je bilo in celo neznansko je užival, ko je lahko poležaval do poldna in potem požrl, kar je pač našel v shrambi in hladilniku. Mati ga ni priganjala k delu, niti da bi si poiskal drugo zaposlitev. Komaj da sta kaj spregovorila pri večerji ali ob kakšni drugi priložnosti, sicer pa se ga je izogibala, kot se je tudi on rad ognil nje.

Prve dni po moževi smrti mu je očitala rokovanja, pijanstvo in celo vzrok očetove smrti, pa se ga je le zadnje toliko prijel, da mu je bilo poslej nerodno pred njo.

Skrival se je pred materjo in pred ljudmi. Sosedje skorajda niso vedeli, kako je z njim. Ali je doma, ali se spet kje potepa, ali je že našel drugo dekle, ki bi skrbela zanj, so se vpraševali. Videli so ga poredko, vselej kuštravega in neobritega, z rahlo rdečico po licih in nosu. Bali so se ga, ker se je obnašal odklonilno do vseh ljudi, ker je zbrcal Poglajnarjevega psa in se večkrat prikazal s svojih gostilniških avantur obtočen in opraskan. Ves čas je nosil brazgotine po obrazu in po rokah, vedno je bil pijan, odsoten in zamišljen.

Nekoč so ga pri pijači pregovorili, da se je navdušil za delo poštarja. Žiga iz družine, ki je to delo že opravljal, mu je opisal vse najlepše strani poštarjskih opravil. Povedal mu je, kje in kako se lahko prijavi ter da potrebuje skromno motorno kolo, da pač ne bo moral peš raznašati pošte.

Doma, zadaj v drvarnici, se je že leta stiskalo staro Tomosovo motorno kolo na štiri prestave in Rade se je takoj spomnil nanj. Že med pogovorom je komaj zdržal in še pred mrakom je tisto popoldne pridivil domov, da preizkusi staro motorno kljuse.

Motor je še vedno delal in Rade se je zadovoljil z njegovim zvokom in videzom. Kaj več se mu že skoraj ni ljubilo ugotavljati pri njem. Le površno ga je še obrisal in potem še isti večer pripravil pod okno predsobe.

V nekaj dneh si je nato uredil službo na pošti in kmalu ga je bilo videti, kako je s stari rohečim konjičkom raznašal pošto in časopise. Zdržal je vso zimo pri tem delu. Na pošti niso bili tako natančni glede izpolnjevanja delovnih obveznosti raznašalcev. Vedno so imeli koga na voljo, da je lahko nadomestil katerega izmed zaspalih ali pijanih uslužbencev.

V tanki vetrovki in razoglav v januarju, v vsakem vremenu se je mučil z motorjem v klance ravno tega predmestja, kjer je nekoč živel z Gorazdom in Slavó. Še vprašali so ga, ali mu je kaj zoprnó deliti pošiljke v soseski, kjer vsakdo pozna njega in njegovo malopridno zgodbo, pa se ni zmenil niti za to niti za posmehe nekdanjih znancev, ki jih je ob srečanjih zaradi negotovosti vase navidez prezrl.

S prstom so kazali nanj, ko so se spominjali njegove žalostne preteklosti, in se mu privoščljivo hahljali za hrbtom, ko je včasih v mrzli zimi bral pokvarjeni motor. Nihče ni sočustvoval z njim. Nobeden od upokojujencev v zaselku mu ni dal niti dinarja napitnine, ko jim je nosil pokojnino prvega v mesecu, pa so se te dneve vsi drugi poštarji hvalili z bogatimi izkupički. Ne, zanj ni bilo več ne blagega nasmeha ne prijazne besede. Obvisel je na repu kolone, ki jo sestavlja človeška družba, in s tega konca mu je bilo še lažje zaviti vsakokrat v gostilno.

Pil je kot žolna, kakor se pri nas pravi med ljudmi. Anrika in Vida, natakariči v gostilni Pod grajskim hribom, ki jima je bil včasih všeč, sta že vnaprej vedeli, da bo zjutraj pil vinjak in pivo, včasih med delom dopoldan še kakšno pivo in da mu zvečer najbolj prijajo brizganci z belimi vini.

Tovarišija, ki ga je tisti usodni večer ujela na limancah razpotij, je bila veliko bolj poredkoma v njegovi družbi. Fantje so stopili v krčmo le včasih ob dveh, po službi, ali če je prišel kdo nakupovat v stari trg. Zmečkanega in vedno nasajenega Radeta pa tudi niso več toliko marali.

Kolikor ni popival sam v kakšnem zatemnjenem kotu gostilne, se je vse pogostejše znašel z ramo ob rami ob starejših pijančkih, ki so bili že del stalne podobe starotrske beznice.

Vsak med njimi je neozdravljivo bolan pitja imel svojo razlago za to, zakaj je treba priti pozdravit "kolege" jutraj ob šestih ali ob dveh in zakaj so natakarike najbolj prijazne punce na svetu. Vsak je imel svoj odgovor na ta zakaj, in kadar so se zbrali, ni nihče povedal svoje zgodbe. Obirali so Pepija, ki je slabo slišal, češ da je zabit kot zemlja in da morata kakor za otroka zanj skrbeti sestre. Oponašali so Lamotu, ki se je ponesrečil v jami in je zato težko hodil, da tako pije, da mu je žena z otroki zbežala k drugemu.

Sreč in Janez sta bila samca in pijačnja bojda zaradi tega, Rade da je ločenec in žaluje za ponesrečenim zakonom, nekaj da jih je kvar-topircev in alkoholikov v kombinaciji, drugi pa da zbežijo zvečer pred debelo in sitno ženo ali hudim otrokom, ki jim ne pusti piti.

Vsak je imel svoj vzrok za pitje in vsak večer je bila gostilna prijetno in omamno polna.

Ob šestih zvečer se je v njej pričela dvigovati temperatura, slišali so se pozdravi nekaterih iz presenečenja, da se niso videli že dolge ure, od vsepovsod so vreščali novice. Ob osmih ali devetih, desetih je bil vrhunec. Včasih je prišla pogledat policija, ki pa tudi ni skanila tako hitro vsega veselja. Kdaj pa kdaj je družina tudi zapela — da bi vsi vedeli, da bi se slišalo čez trg, da se ta večer potrjuje slovenska pesem. Če se je kdaj vmes zaslišala takšna, kot je "Oj lvice, moje selo ravno...", pa naj tudi ne bi motilo dejstva, da so si pri mizi in s kozarčkom v roki vsi tako všeč.

Od desete naprej so prihajali na pivo še tisti z najbolj suhim grli iz popoldanske delovne izmene. Nekateri pa med čakanjem na avtobus za vas in drugi zaradi iskanja leka za nespečnost v encijanu in v likerjih.

Danes je bil res težaven dan in zato ga je treba zaliti! — so vsi menili.

Gostilna se je uradno zaprla ob enajsti uri, pogosto pa še malce pozneje, če so le točajke bile dobre volje ali če so v njej pili tudi miličniki ali kakšna posebno vesela družina. In Rade je s svojimi vedno bil med zadnjimi. Toliko se je bilo treba pogovoriti. "Kdove ali morda zunaj ne dežuje, morda bo jutri dražji bencin?" so se pomenljivo izgovarjali, in večeri so se vrstili in leto za letom so možje prinašali domov težko glavo, nasilje in nesrečo. "Saj ste slišali?! Potočnika sta se razbila, Blaž je razbil avto in pretepel ženo," so si potem pripovedovali.

Zadnjič je bila tudi Slavica v mestu. Sedaj živi doli, v sosednjem, večjem mestu, kjer je dobila boljšo službo, in pravijo, da tudi stanovanje. Baje se je v kratkem času izučila za modno oblikovalko in tako povzpela, da celo vodi manjši salon v središču mesta.

Z vso vmeno se je lotila učenja in obiskovanja napornih tečajev oblikovanja v glavnem mestu. Celo na tuje jo vse več pošiljajo kot najbolj prizadevno in skrbno delavko.

Videti je, da ji gre bolje. Oblači se po zadnji modi in vitka, kakršna je, je prav elegantna v svoji neposiljeni preprostosti. Samo na licih ji še visi lahna senca, kakor da ne bo nikoli pozabila, kaj se ji je pripetilo v tem zatohlem, "zlem mestu", kjer se bohotita blišč in nesnaga, kjer se pijanci in možje postave bratijo.

Ravno na občini je imela nekakšne opravke še zaradi prejšnjega naslova bivališča, ko se je znova mudila v tem mestu, iz katerega je zbežala, in z avtobusom je pohitela, da uredi vse skupaj na svoj prosti dan. Delovnemu človeku tako ali tako ostane malo prostih dni, če si mora še najrazličnejše administrativne malenkosti kar naprej urejati, ko ima prosto.

Vroče poletje je ta dan pritiskalo s soparo. Po ulicah v mestu so se podili počitniško razpuščeni otroci. Z oblih pobočij je vršel veter in ujemal v toplo sapo skrivnostni vonj po dežju v soncu in sopenje oleandrov z balkonov. Z Radetom sta se srečala na ploščadi pred občino. Nekam proti središču mesta jo je mahal in bil vidno nalit. Že navsezgodaj je popil nekaj vinjakov pri "Ančki" in megilo se mu je že pred očmi, ko je moral odditi na pošto, da si uredi odsotnost od dela za ta dan. Komaj je še lahko ubiral ravno črto in preveč očitno je mahal z rokami, da se ne bi videlo, da je vinjen.

Slavica je vsa zgrožena opazovala, kako se ji je bližal. Strahoma se je spraševala, kaj se bo zgodilo, ali jo bo pozdravil zaradi vsega hudega, kar ji je napravil, ali ne. In že je bil pred njo. Premišljeval je ravno o ženskah, dekletih in o tem, kako se ga vse bolj izogibajo, čeprav jim sedaj še bolj vztrajno dvori, kot jim je nekdanj. "Kakor bi se me tale — gospa! Kdove ko ga čaka tako lepo oblečena in urejena!" si je rekel pri sebi in za hipec plašno postrani pogledal v tople Slavičine oči in šel dalje, zmajeval z glavo in se med mahanjem z rokami prepričeval: "Vem, jaz že vem! Ženske so prevzetne in zahtevne! Vedno se hočejo polastiti človeka in mu vladati!"

Potem je šel dalje proti spomeniku na drugi strani trga in se vedno bolj oddaljeval od Slavice. Ona pa je dolgo zrla za njim, vse dotlej, dokler se ni skril za okrasno grmičevje tam za spomenikom, in še pozneje. Zapeklo jo je v vekah, kot bi ji ponagajal prah v vršenju tistega zmešanega vetra, in še vedno je čutila v nosnicah težak alkoholni vonj, ki je obdajal Radeta. Topel zadah po vinjaku in pivu, po postanem, razlitem vinu in žganju je ni in ni hotel zapustiti.

Krona žalosti so spomini na srečnejše stvari.
TENNYSON

Žalostil sem se, da nimam čevljev. Ko sem šel mimo vrat mošeje v Damasku, sem opazil človeka brez nog. Takrat sem nehal žalovati in prigovarjati usodi.

SAADI

Samo preproste stvari nikdar ne razočarajo.
REMARQUE

Kdor se varuje razočaranj, se skriva pred življenjem.

Hans HABE

Kdor ničesar ne pričakuje, ni nikdar razočaran.

REMARQUE

PRODAM vrtni gugalni set z baldahinom.
Cena 4.500 din.

Informacije: (063) 856-353 — popoldan

ODŠLI SO V POKOJ

Vililbald PEROVEC, upokojen 30. aprila

Rojen je bil 19. julija 1943 v Družmirju. Poročen z Jožico, rojeno Srebre.

Od 23. septembra 1965 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1962.

Leta 1965 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1967 je bil premeščen v Jamo zahod, leta 1968 nazaj v Jamo vzhod in leta 1986 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Od leta 1971 do leta 1987 je bil vodja odkopa. Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih, pri sindikatu, udarniški izgradnji Velenja, posebno pa pri gasilcih.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, bronastega priznanja Osvoobodilne fronte za prizadevno in nesebično delo pri gasilcih, gasilske plamenice II. stopnje za posebno hrabrost pri gašenju požarov in reševanju iz njih in velenjskega občinskega gasilskega priznanja I. stopnje za požrtvovalno in vestno delo pri gasilcih in na področju požarnega varstva sploh.

Adolf LAKOVŠEK, upokojen 30. maja

Rojen je bil 14. junija 1941 v Mariboru. Poročen z Greto, rojeno Bolšec.

Od 22. aprila 1965 je neprekinjeno delal v RLV, z dvema prekinitvama pa že od leta 1960.

Leta 1965 se je — po poklicu sicer kvalificirani čevljar — zaposlil kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Leta 1968 je bil premeščen v Jamo zahod in leta 1971 v delavnico za izdelavo zaščitnih sredstev, zdaj del obrata HTZ, kjer je delal do upokojitve. Leta 1966 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, pozneje pa se je usposobil še za opravljanje finalnih tkarskih in krojaških del. Sodeloval je tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Janez MRAMOR, upokojen 31. maja

Rojen je bil 25. marca 1941 v Ljubljani. Poročen z Jožico, rojeno Dolinar.

Od 16. decembra 1961 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1960.

Vseskozi je opravljal odgovorna rudarska tehniška, od leta 1980 dalje, ko je dokončal višjo rudarsko šolo, pa odgovorna rudarska inženirska dela; v obdobju 1960 — 1962 v investicijski skupini, v obdobju 1962 — 1964 v jamomerstvu, v obdobju 1964 — 1968 v hidrogeološkem oddelku in nato do upokojitve v študijskem oddelku skupnih služb RLV.

Leta 1960 je dokončal šolanje za rudarskega tehnika, leta 1971 je opravil strokovni izpit za jamskega nadzornika rudarske stroke, leta 1981 izpit za tehničnega vodjo del in služb ter samostojnega projektanta rudarskega dela projektov v rudarstvu, leta 1984 pa je ob delu doštudiral še za diplomiranega inženirja rudarstva.

Aktiven je bil tudi v samoupravnih organih, mladinski organizaciji, pri sindikatu in v mladinskih delovnih brigadah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Muharem HASIĆ
upokojen 31. maja

Rojen je bil 11. marca 1940 v Zelinji Srednji pri Gradačcu v BiH. Poročen z Razo, rojeno Hasaničević.

Od 5. oktobra 1972 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Februarja 1974 je bil premeščen v Priprave, novembra 1974 najprej v Jamo Škale in potem nazaj v Priprave, aprila 1976 v Jamo vzhod, junija 1976 v Jamo Škale, upokojen pa je bil kot delavec Zavarovanja.

Zelo dejaven je bil tudi v mladinskih delovnih brigadah.

Anton LINDNER,
upokojen 7. junija

Rojen je bil 12. januarja 1942 v Celju. Poročen z Marijo, rojeno Vidović.

Od 12. februarja 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kovač v ESO, tedaj še obratu RLV. Leta 1975 je bil pre-

meščen k jamski mehanizaciji v Steber 8 in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve.

Leta 1966 je opravil izpit za kvalificiranega jamskega montažnega in dežurnega ključavničarja, leta 1971 je ob delu dokončal delovodsko šolo kovinske stroke in leta 1976 opravil še tečaj za nadzorno-tehnično delo pri rudarski odkopni mehanizaciji.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Ciril ROTOČNIK,
upokojen 9. junija

Rojen je bil 14. julija 1940 na Legnu pri Slovenj Gradcu. Poročen z Lojzko, rojeno Pustinek.

Od 4. marca 1963 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta

1973 je bil premeščen v Steber 8 in leta 1978 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1964 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1967 izpit za kvalificiranega kopača (in potem delal kot vodja čela), leta 1976 pa je ob delu dokončal rudarsko nadzorniško šolo in opravil strokovni izpit za jamskega nadzornika rudarske stroke (ter potem delal kot nadzornik).

Precej je sodeloval tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV ter priznanj za 5, 10 in 15 let aktivnosti v Jamski reševalni četi RLV.

Stanko GORENČEC,
upokojen 13. junija

Rojen je bil 21. maja 1959 v Dužinah pri Plandištu v Srbiji. Poročen z Metko, rojeno Gašperić.

Od 9. marca 1982 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v Zračanju in delal v

njem do upokojitve.

Leta 1984 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1985 še izpit za kvalificiranega kopača.

Sodeloval je tudi pri delu v samoupravnih organih, pri udarniških delovnih akcijah in pri uvajanju nove metode gašenja jamskih ognjev in požarov.

Ivo PETROVIĆ,
upokojen 12. junija

Rojen je bil 2. junija 1939 v Drapničih pri Srebreniku v BiH. Poročen s Saro, rojeno Petrović.

Od 30. oktobra 1974 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Junija

1977 je bil premeščen v Priprave, decembra 1977 v Jamo Preloge, leta 1986 v Jamo Škale in leta 1989 v Jamo Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Adolf KRAJNC,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 13. aprila 1943 v Ložnici pri Velenju. Poročen z Jožico, rojeno Flis.

Od 5. novembra 1970 je neprekinjeno delal v RLV, sicer pa že od leta 1960. Leta 1970 se je zaposlil kot nekvalificirani kopač pri jams-

kem transportu v Jami zahod. Leta 1974 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1973 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1974 še izpit za kvalificiranega kopača.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, srebrne in zlate značke za udarniško delo in priznanja za požrtvovalno delo v eni od letnih akcij za čim večji odkop premoga v RLV.

Albert BRAČIČ,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 26. februarja 1939 na Dobrni. Poročen z Marijo, rojeno Rudolf.

Od 1. marca 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani ključavničar pri jamski mehanizaciji v Jami vzhod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve.

Leta 1971 je ob delu dokončal delovodsko šolo kovinske stroke.

Aktiven je bil tudi v samoupravnih organih in političnih organizacijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Albert OVČAR,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 12. januarja 1945 v Skomarju pri Slovenskih Konjicah. Od 6. septembra 1973 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1963 – 1966 in

1968 – 1972.

Leta 1973 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1978 je bil premeščen v Jamo Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Sodeloval je tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Dobitnik reda dela z zlatim vencem in šle drugih priznanj.

Albert ŠIREC,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 9. januarja 1945 v Žetalah pri Ptuj. Poročen z Jožefo, rojeno Brelih.

Od 16. marca 1967 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinjivjo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1963.

Leta 1967 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1973 je bil premeščen v Priprave in delal v njih do upokojitve.

Leta 1981 je opravil izpit za samostojnega strelca v metanskih jamah.

Sodeloval je tudi pri delu v samoupravnih organih in pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in državnega odlikovanja za prizadevnost pri socialistični izgradnji.

Alojz GODEC,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 16. maja 1945 v Skalcah pri Slovenskih Konjicah. Poročen z Milojko (Mihelec).

Od 7. septembra 1965 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod.

Leta 1973 je bil premeščen v Steber 8, leta 1980 v Jamo Preloge, leta 1986 v Jamo Škale in leta 1989 v Jamo Pesje (prej Steber 8), kjer je delal do upokojitve.

Leta 1967 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1976 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1983 še tečaj za učitelja rudarskega praktičnega pouka.

Dejaven je bil tudi pri sindikatu in udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, zlate udarniške značke in medalje dela.

Ana REHERMAN,
upokojena 15. junija

Rojena je bila 10. junija 1941 v Ravnah pri Šoštanju. Mati dveh otrok: leta 1964 rojenega Janka in leta 1967 rojenega Branka.

Od 8. marca 1962 je neprekinjeno delala v RLV. Zaposlila se je kot nekvalificirana delavka pri doziranju v obratu EFE, zdaj

delu Zračanja, kjer je delala do upokojitve.

Leta 1975 je opravila izpit za kvalificirano dozortorko.

Veliko je sodelovala tudi pri udarniških delovnih akcijah in bila dejavna tudi pri sindikatu in v samoupravnih organih.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Anton POLIČNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 3. januarja 1940 na Spodnjem Pobrežju pri Rečici ob Savinji. Poročen z Rezko, rojeno Vah.

Od 1. marca 1978 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec pri sanacijskih delih v

jami Škale. Leta 1987 je bil premeščen v Izobraževanje, zdaj Praktično izobraževanje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1979 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača. Leta 1980 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1987 še izpit za inštruktorja rudarskega praktičnega pouka.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih in pri udarniškem delu v RLV.

Dobitnik diplome za prizadevno delo v eni od letnih akcij v RLV za čim večji odkop premoga.

Anton VODOVNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 4. decembra 1944 v Hudinji pri Vitanju. Poročen z Elico, rojeno Kremer.

Od 7. junija 1968 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1962 – 1963 in 1966 – 1967.

Leta 1968 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1979 je bil premeščen v Jamo Škale, leta 1984 v Izobraževanje in leta 1990 v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1974 je opravil tečaj iz hidravlike in izpit za strelca v metanskih jamah in leta 1984 še izpit za upravljalca jamskih kombajnov. Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Anton DOBOVIČNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 12. januarja 1943 v Paki pri Velenju. Poročen z Marijo, rojeno Slatinšek.

Od 14. marca 1966 je neprekinjeno delal v RLV, sicer pa že v letih 1961 in 1964.

Leta 1966 se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami zahod in potem delal v različnih jamskih obratih do upokojitve; od leta 1982 dalje v Jami Škale.

Vseskozi je opravljal odgovorna rudarska dela; bil je odgovorni kopač, vodja odkopa, nadzornik v jami in tudi jamski poslovodja rudarske stroke.

Leta 1976 je ob delu dokončal rudarsko nadzorniško šolo in leta 1977 opravil še izpit za jamskega nadzornika rudarske stroke.

Izredno dejaven je bil tudi v samoupravnih organih in pri sindikatu, precej pa tudi pri Rdečem križu in udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, srebrnega znaka Zveze sindikatov Slovenije in reda dela s srebrnim vencem.

Anton ŽEVART,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. junija 1941 v Velenju. Poročen z Marijo, rojeno Čas.

Od 1. septembra 1974 je neprekinjeno delal v RLV, predtem pa od leta 1971 v jamskem delu bivšega RSC Velenje.

Leta 1974 se je zaposlil kot kvalificirani ključavničar pri jamski mehanizaciji v jami Škale in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve. Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Drago ODER,
upokojen 15. junija

Rodil se je 18. avgusta 1946 v Mislinji.

Od 21. februarja 1974 je neprekinjeno delal v RLV, prvič pa že v letih 1966 – 1967.

Leta 1974 se je zaposlil kot polkvalificirani kopač v Jami

vzhod. Že po nekaj dneh je bil premeščen v Steber 8, septembra 1980 v Jamo Preloge, novembra 1980 nazaj v Steber 8 oziroma Jamo Pesje in leta 1981 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Edo BLAŽIČ,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 20. septembra 1936 v Skaloh. Poročen z Anico, rojeno Sedovnik.

Od 25. avgusta 1966 je neprekinjeno delal v RLV.

Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač pri vrtanju v Jami zahod in delal v tej dejavnosti,

ki spada v Priprave, do upokojitve.

Leta 1970 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1974 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1976 še izpit za kvalificiranega vrtnalca.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in priznanja za prizadevno delo v akciji za čim večji odkop premoga v RLV v letu 1982.

Franc KRENKER,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 10. septembra 1943 v Mislinji. Poročen z Miro, rojeno Rapuc.

Od 5. februarja 1969 je neprekinjeno delal v RLV, prvič pa že v letih 1965 – 1967.

Leta 1969 se je zaposlil kot

kvalificirani električar za delo v metanskih jamah pri jamski mehanizaciji v Jami zahod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve.

Leta 1974 je opravil izpit iz eksplozivne zaščite električnih naprav za kvalificirane in visoko kvalificirane delavce in tehnike v rudarstvu. Dejaven je bil tudi pri sindikatu.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Franc MIHEVC,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 23. decembra 1945 v Trzišču pri Rogaški Slatini. Poročen s Timko, rojeno Čekič.

Od 26. septembra 1966 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitevjo zaradi služenja vojaščine pa že od leta

1963.

Leta 1966 se je zaposlil kot kvalificirani jamski električar pri jamski mehanizaciji v Jami vzhod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve; večinoma kot skupinovodja in izmenski nadzornik.

Leta 1980 je ob delu dokončal delovodsko šolo elektro stroke.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Ivan HLIŠ,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. junija 1945 v Gaberku pri Velenju. Poročen z Mihaelo, rojeno Štefancič.

Od 1. avgusta 1967 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitevjo zaradi služenja vojaščine in zaposlitvijo v

rudniškem delu bivšega RSC Velenje pa že od leta 1963.

Leta 1967 se je zaposlil kot kvalificirani električar pri jamski mehanizaciji v Jami vzhod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve; kot jamski električar, skupinovodja pri elektro-montaži, elektro nadzornik, tehnolog priprave elektro naprav, elektro poslovodja.

Leta 1968 je opravil dopolnilni izpit za kvalificiranega električarja za delo v metanskih jamah in leta 1974 ob delu dokončal še šolanje za elektro delovodjo oziroma elektro nadzornika v rudarstvu.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih in pri udarniški izgradnji Velenja, posebno pa v političnih organizacijah.

Dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, medalje zaslug za narod in medalje za vojaške vrline.

Ivan MIKEK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 27. decembra 1945 v Spodnjem Razboru pri Slovenj Gradcu. Poročen z Ano, rojeno Ramšak.

Od 8. junija 1968 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1962 – 1963 in 1964 – 1965.

Leta 1968 se je zaposlil kot nekvalificiran kopač v Jami zahod in potem delal do upokojitve večinoma pri jamskem transportu.

Leta 1973 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Ivan PLEVEL,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. marca 1944 v Brižniku pri Karlovcu. Poročen s Slavico, rojeno Knezetič.

Od 19. marca 1966 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je – po poklicu – sicer kvalificirani kovač – kot

kvalificirani ključavničar pri jamski mehanizaciji v Jami zahod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve.

Leta 1968 je opravil izpit za kvalificiranega jamskega montažnega in dežurnega ključavničarja in kasneje delal tudi kot skupinovodja pri strojni montaži in strojnem vzdrževanju v jami.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Ivan VOLAVC,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 30. junija 1944 v Celju. Poročen z Marijo, rojeno Kumperger.

Od 21. julija 1975 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v jami Preloge – zahod. Leta 1986 je bil pre-

meščen v Jamo Škale in delal v njej do upokojitve.

Ivan VOLK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 21. marca 1945 v Ravnah pri Šoštanju. Poročen z Apolonijo, rojeno Lugič.

Od 1. septembra 1965 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitevjo zaradi služenja vojaščine pa že od leta

1963.

Leta 1965 se je zaposlil kot polkvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamo Škale in leta 1977 v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1970 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Jože ANCLIN,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 12. februarja 1941 v Andražu pri Polzeli. Poročen s Faniko, rojeno Gaberšek.

Od 23. septembra 1964 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitevjo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1962.

Leta 1964 se je zaposlil kot nekvalificiran kopač pri jamskem transportu v Jami zahod in delal pri jamskem transportu do upokojitve; kot nakladalec premoga, delavec za pomožna dela na odkopih, delavec pri transportu jeklenega ločnega podpora, strežnik pri jamskih hidravličnih stiskalnicah, specialist za tirničarska dela in nazadnje kot delavec in skupinovodja pri montaži in vzdrževanju mehanizacije za transport materiala po jami.

Leta 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1974 za strežnika pri jamskih hidravličnih stiskalnicah in leta 1975 še izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in medalje dela.

Jože OŠEP,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 22. februarja 1945 v Završah pri Mislinji. Poročen z Ivano, rojeno Jevšenak.

Od 1. marca 1966 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojašine pa že od leta 1963.

Leta 1966 se je zaposlil kot kvalificiran električar pri jamski mehanizaciji v Jami vzhod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve; kot jamski električar, skupinovodja elektromontaže, skupinovodja elektro vzdrževanja mehanizacije, elektro nadzornik, elektro poslovodja. Leta 1964 je opravil dopolnilni izpit za kvalificiranega električarja za delo v metanskih jamah, leta 1977 pa je ob delu dokončal delovodsko elektro šolo in potem delal kot elektro delovodja oziroma obratni električar.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Karel FELICIJAN,
upokojen 15. junija

Rodil se je 21. julija 1943 v Celju. Poročen z Jožico, rojeno Zlodej.

Od 10. oktobra 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Leta 1967 je bil premeščen v Pri-

prave in delal v njih do upokojitve; od leta 1966 – 1988 kot vodja priprave, potem pa kot strelec.

Izpit za polkvalificiranega kopača je opravil leta 1965, za kvalificiranega kopača leta 1970 in za strelca (v metanskih jamah) leta 1975. Od leta 1972 – 1989 je bil tudi član Jamske reševalne čete RLV.

Aktiven je bil tudi v samoupravnih organih, pri sindikatu in pri udarniških delovnih akcijah. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV ter tradicionalnih priznanj za 5, 10 in 15 let aktivnosti v Jamski reševalni četi RLV.

Ljubo POLOVŠAK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 18. decembra 1938 v Plešivcu pri Velenju. Poročen z Berto, rojeno Rozman.

Od 24. januarja 1961 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojašine pa že od leta

1957.

Leta 1961 se je zaposlil kot nekvalificiran kopač v Jami zahod. Leta 1967 je bil premeščen v Jami vzhod, leta 1969 v Jami zahod, leta 1970 v Jami vzhod, leta 1972 v ESO, tedaj še obrat RLV, maja 1973 v Plastiko in zaščitna sredstva, junija 1973 v Zunanji obrat, leta 1978 v Službo zavarovanja in leta 1983 v Delavnico za izdelavo zaščitnih sredstev, zdaj del obrata HTZ, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1963 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1965 še izpit za kvalificiranega kopača.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih in pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Mihael GLAVNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 21. oktobra 1943 v Velikem vrhu pri Velenju.

Od 10. julija 1972 je neprekinjeno delal v RLV, sicer pa že od leta 1960.

Leta 1972 se je zaposlil kot polkvalificiran kopač v Jami

vzhod. Aprila 1975 je bil premeščen v Jami Skale, novembra 1975 v Jami vzhod in leta 1976 v Jami zahod, zdaj skupaj z Jami vzhod Jami Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1973 je opravil izpit za kvalificiranega kopača in leta 1980 še izpit za upravitelja jamskega kombajna.

Aktiven je bil tudi pri sindikatu in udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in zlate značke za sodelovanje pri udarniških delih.

Marija ZADNIK,
upokojena 15. junija

Rojena je bila 26. januarja 1942 v Ložnici pri Velenju. Mati dveh otrok: leta 1964 rojenega Iva in leta 1967 rojene Biserke.

Od 28. marca 1960 je neprekinjeno delala v RLV, s prekinitvijo pa že od leta

1959.

Leta 1960 se je zaposlila kot čistilka v rudniškem zunanem obratu, potem pa do upokojitve delala večinoma kot perica in šivilja v rudniški pralnici, zdaj delu obrata HTZ.

Leta 1974 je opravila izpit za polkvalificirano perico in leta 1982 še izpit za kvalificirano šiviljo.

Precej dejavna je bila tudi pri sindikatu in pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Marjan HUDOVERNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 20. februarja 1945 v Saleku pri Velenju. Poročen z Veroniko, rojeno Čas.

Od 20. septembra 1965 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificiran kopač v jamskem delu

bivšega RSC Velenje in potem delal do upokojitve večinoma kot inštruktor in učitelj pri praktičnem izobraževanju učencev rudarske usmeritve v RLV.

Sodeloval je tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in še drugih priznanj.

Oto PERBIL,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 1. septembra 1943 v Šentilju pri Velenju. Poročen z Valentino, rojeno Čič.

Od 16. novembra 1968 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1961 in 1965 – 1967.

Leta 1968 se je zaposlil kot kvalificiran kopač v Jami zahod in v njej delal do leta 1973, nato

do leta 1974 kot odgovorni kopač pri pripravi, v obdobju 1974 – 1976 pa je obiskoval rudarsko nadzorniško šolo in potem, ko jo je dokončal, najprej opravljal dela vodje odkopa, od leta 1977 – 1984 pa rudarska nadzorniška in potlej rudarska poslovodska dela.

Precej dejaven je bil tudi v samoupravnih organih, političnih organizacijah in pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, reda dela s srebrnim vencem in tradicionalnih priznanj za požrtvovalno delo v Jamski reševalni četi RLV.

Oto ZUPANC,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. maja 1942 v Pesju. Poročen z Ano, rojeno Zore. Od 19. septembra 1966 je neprekinjeno delal v RLV, sicer pa že od leta 1961.

Leta 1966 se je zaposlil kot kvalificiran kopač v Jami

zahod in potem do upokojitve delal večinoma kot nadzornik in poslovodja pri zračanju.

Leta 1964 je dokončal rudarsko nadzorniško šolo in leta 1969 opravil še strokovni izpit za jamskega nadzornika rudarske stroke.

Dejaven je bil tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in še drugih priznanj.

Pavel BREZOVNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. januarja 1945 v Belih vodah nad Šoštanjem. Poročen z Zofko, rojeno Verdev.

Od 8. junija 1968 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1963 – 1964 in 1965 – 1967.

Leta 1968 se je zaposlil kot kvalificiran kopač v Jami zahod. Leta 1973 je bil premeščen v Steber 8 in leta 1980 v Jami Preloge, kjer je delal do upokojitve kot samostojni strelec; izpit za samostojnega strelca (v metanskih jamah) je opravil leta 1979.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Rafael ZBIČAJNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 30. septembra 1937 v Slovenj Gradcu. Poročen z Vikico, rojeno Večko.

Od 15. aprila 1976 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran delavec v rudniškem zunanem

obratu, upokojen pa je bil kot vodja skupine za vzdrževanje tirov v zunajjamskem delu Jamskega transporta.

Veliko je sodeloval tudi pri udarniški izgradnji Velenja.

Roman GORŠEK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 13. februarja 1941 v Bevcah pri Velenju. Poročen z Rozalijo, rojeno Tršavec.

Od 29. oktobra 1963 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojašine pa že od leta

1961.

Leta 1963 se je zaposlil kot kvalificiran strojni ključavničar pri jamski mehanizaciji v Jami vzhod. Leta 1967 je bil premeščen v ESO, ki je takrat bil še obrat RLV, leta 1973 v Jami vzhod in leta 1975 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega električarja, leta 1970 izpit za kvalificiranega električarja, leta 1971 tečaj iz eksplozijske zaščite elektro naprav v metanskih jamah za kvalificirane električarje, leta 1973 izpit s tega področja in leta 1977 še izpit za kvalificiranega kopača.

Dejaven je bil tudi pri udarniški izgradnji Velenja, sicer pa še pri organiziranju prostovoljnega krvodajalstva v okviru osnovne organizacije Rdečega križa bivšega REK Velenje in RLV.

Dobitnik tradicionalne nagrade in priznanja za 20 let neprekinjenega dela v RLV.

Rudolf GOLČMAN,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 3. aprila 1944 na Paškem Kozjaku. Poročen z Olgo, rojeno Klinc.

Od 1. marca 1966 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1963. Leta 1966 se je — po poklicu sicer kvalificirani mizar — zaposlil kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1967 je bil premeščen v Jamo gradbeno skupino, leta 1973 v Jamo vzhod in leta 1976 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1970 je opravil izpit za kvalificiranega kopača in leta 1980 še izpit za strelca v metanskih jamah.

Aktiven je bil tudi v samoupravnih organih in pri udarniški izgradnji Velenja. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV ter bronaste, srebrne in zlate značke za udarniško delo.

Stanko SEŠEL,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 27. januarja 1947 v Spodnjem Doliču.

Od 21. marca 1967 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1963. Leta 1967 se je zaposlil kot nekvalificiran delavec v Klasirnici — izvoz, kjer je delal do upokojitve; nazadnje kot signalist jaškov.

Leta 1968 je opravil izpit za kvalificiranega cirkularista.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Viktor KOKOT,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. oktobra 1940 v Nadkrižovljanu pri Varaždinu na Hrvaškem. Poročen z Evo, rojeno Žiher.

Od 6. maja 1971 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v jamskem delu bivšega RSC Velenje.

Leta 1980 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1972 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1975 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1978 še izpit za upravljalca kombajna v jami.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, štirih značk za udarniško delo in še drugih priznanj.

Viktor ROTOVNIK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 15. februarja 1942 v Završah pri Mislinji. Poročen z Marijo, rojeno Kermek.

Od 22. oktobra 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač pri pripravah v Jami zahod in delal pri pripravah do upokojitve; nazadnje kot glavni strelec.

Leta 1967 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1970 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1977 še izpit za samostojnega strelca v metanskih jamah.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Vincenc ABERŠEK,
upokojen 15. junija

Rojen je bil 27. julija 1944 v Paki pri Velenju. Poročen z Ivano, rojeno Grobelnik.

Od 20. septembra 1966 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaškega kadrovskega roka pa že od leta 1963.

Leta 1966 se je zaposlil — po poklicu sicer kvalificirani mizar — kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Maja 1967 je bil premeščen v Jamo zahod, junija 1967 spet v Jamo vzhod, leta 1984 v Izobraževanje in leta 1990 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1972 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1974 še izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Josip TANDARA,
upokojen 19. junija

Rojen je bil 11. februarja 1943 v Bektežu pri Slavonski Požegi na Hrvaškem. Poročen z Olgo, rojeno Zep.

Od 10. januarja 1972 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1965 — 1967 in 1968 — 1971.

Leta 1972 se je zaposlil — po poklicu sicer kvalificirani mizar — kot nekvalificiran kopač v Jami zahod. Aprila 1976 je bil premeščen v Jamo vzhod, avgusta 1976 v Steber 8 in leta 1981 v Jamo Preloge, kjer je delal do upokojitve; nazadnje kot strelec.

Leta 1973 je opravil izpit za kvalificiranega kopača in leta 1983 še izpit za samostojnega strelca v metanskih jamah.

Precej je sodeloval tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Ludvik ŠANTEJ,
upokojen 20. junija

Rojen je bil 31. maja 1942 v Harju pri Laškem. Poročen z Avgušino, rojeno Sitar.

Od 16. februarja 1965 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Leta 1968 je bil premeščen v Jamo zahod, leta 1970 spet v Jamo vzhod, leta 1986 v Jamo Škale in leta 1989 v Jamo Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1966 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1970 še izpit za kvalificiranega kopača.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Anton PODBEVŠEK,
upokojen 25. junija

Rojen je bil 19. februarja 1940 v Ljubljani. Poročen z Gabrijelo, rojeno Slavinec.

Od 9. aprila 1975 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1966 — 1969.

Leta 1975 se je zaposlil kot strojni delovodja v Klasirnici,

kjer je delal do upokojitve. Leta 1975 je opravil tudi strokovni izpit za jamskega nadzornika strojne stroke.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih, pri sindikatu, v političnih organizacijah in obnovi med vojno porušeni domov.

Od aprila 1942 do maja 1945 je bil, potem ko jim je okupator požgal dom, skupaj s starši interniran v Nemčiji.

Albin BOVHA,
upokojen 27. junija

Rojen je bil 31. januarja 1934 v Bučah. Poročen z Vero, rojeno Ogrinc.

Od 11. oktobra 1967 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi poklicne rehabilitacije za rudarskega nadzornika oziroma tehnika,

potem ko je pri delu kvalificiranega kopača postal invalid, pa že od leta 1956.

Leta 1967 se je zaposlil kot rudarski nadzornik v rudniškem zunanjem obratu in potem do upokojitve opravljal nadzorno-tehniška in poslovodska dela pri transportu v rudniku.

Zelo dejaven je bil tudi v organih upravljanja in pri udarniški izgradnji Velenja. Nagrajen in dobitnik tradicionalne diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in še kipca rudarja, posebnega priznanja za dolgoletno in vzorno delo v RLV.

Alojz ŠTEFUR,
upokojen 27. junija

Rojen je bil 28. junija 1928 v Gornjih Trebčah pri Bistrici ob Sotli.

Od 21. junija 1961 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificiran delavec v rudniškem lesnem obratu, potem pa je leta

1968 opravil izpit za polkvalificiranega in leta 1979 še izpit za kvalificiranega lesnega delavca.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih. Od leta 1941 do 1945 je bil interniran v Nemčiji.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, reda dela s srebrnim vencem in delovnega priznanja RLV kipca rudarja.

Herman ARLIČ,
upokojen 27. junija

Rojen je bil 9. avgusta 1942 v Gaberkah pri Šoštanju. Poročen z Marjano, rojeno Videmšek.

Od 19. avgusta 1963 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta

1959. Leta 1963 se je zaposlil kot kvalificirani električar v Klasirnici in delal v njej do upokojitve; nazadnje kot tehnični vodja njene elektro službe.

Leta 1964 je opravil izpit iz elektrotehničnih predpisov v RLV, leta 1972 je ob delu dokončal solanje za elektrotehniko energetika, leta 1974 je opravil tečaj iz eksplozijske zaščite elektro naprav za kvalificirane in visoko kvalificirane delavce in tehnike v rudarstvu, leta 1978 izpit za nadzornika rudarskih del v metanskih jamah in leta 1981 še republiški izpit za vodenje elektro službe v klasirnici rudnika premoga.

Izredno dejaven je bil tudi v samoupravnih organih, političnih organizacijah, pri sindikatu in organizaciji množičnega športa in rekreacije. Veliko je sodeloval tudi pri udarniški izgradnji Velenja in graditvi komunalnih objektov v krajevni skupnosti Velenje — Škale.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV, srebrnega znaka OF, medalje dela, reda dela s srebrnim vencem, Bloudkove značke, Kajuhove nagrade in plakete bivšega REK Velenje za večletno delo v športu.

Ivan ZUPAN, upokojen 28. junija

Rojen je bil 9. maja 1930 v Šmartnu pri Mozirju. Poročen z Milico, rojeno Kok. Od 1. junija 1983 je – po poklicu ekonomski tehnik – neprekinjeno delal v Družbenem standardu, zdaj podjetje GOST Velenje, kot poslovodja; večinoma kot poslovodja restavracije Jezero.

Ludvik VAVKAN, upokojen 29. junija

Rojen je bil 8. avgusta 1939 v Razborci pri Mislinji. Poročen z Marijo, rojeno Vavkan.

Od 16. februarja 1970 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1963 – 1965.

Leta 1970 se je zaposlil kot kvalificirani kopač pri jamski mehanizaciji v Jami vzhod in delal pri jamski mehanizaciji do upokojitve.

Leta 1971 je opravil izpit za jamskega montažnega in dežurnega ključavničarja. Nagradjen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV.

Mihael DERMOL, upokojen 29. junija

Rojen je bil 11. septembra 1941 v Lokovici pri Šoštanj. Poročen z Jožico, rojeno Tretjak.

Od 11. januarja 1965 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa že v letih 1960 in 1961.

Leta 1965 se je zaposlil kot nekvalificiran delavec – sicer pa po poklicu kvalificirani kolar – v Klasirnici, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1966 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1970 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1973 še izpit za kvalificiranega ključavničarja.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih. Nagradjen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in dveh priznanj za inovacijsko dejavnost.

Anton ŠPORIN, upokojen 30. junija

Rojen je bil 13. januarja 1943 v Rovtu pod Menino. Poročen z Albino, rojeno Zupan. Od 1. marca 1980 je neprekinjeno delal v RLV, prej pa vrsto let v rudniškem delu bivšega RŠC Velenje.

Leta 1980 se je zaposlil kot rudarski nadzornik pri oskrbovanju reševalnih aparatov v Jamski reševalni postaji RLV in potem do upokojitve delal v njej, nekaj časa tudi kot namestnik njenega vodje.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih in veliko sodeloval pri udarniški izgradnji Velenja.

Poleg drugih priznanj je tudi dobitnik Kajuhovega priznanja, Napotnikovega priznanja, Napotnikove zlate značke, Gallusove bronaste, srebrne in zlate značke, zlate značke za aktivnost v Jamski reševalni četi RLV ter reda dela s srebrnim vencem.

Edvard KRAJŠEK, upokojen 30. junija

Rojen je bil 1. septembra 1943 v Celju. Poročen z Bernardom, rojeno Pliberšek. Od 1. oktobra 1964 je neprekinjeno delal v rudniškem delu bivšega RŠC Velenje in RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa

že od leta 1961.

Leta 1964 se je zaposlil kot inštruktor rudar-

skega praktičnega pouka na čelu v jamskem delovišču bivšega RŠC Velenje in potem do leta 1983 delal pri praktičnem izobraževanju učencev rudarske usmeritve, od leta 1983 dalje pa je bil pomočnik vodje Centralne jamske reševalne službe slovenskih in hrvaških rudnikov v RLV.

Leta 1974 je ob delu dokončal srednjo tehnično rudarsko šolo in potem opravil še strokovni izpit za jamskega nadzornika rudarske stroke.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih in pri udarniški izgradnji Velenja.

Poleg drugih priznanj tudi dobitnik reda dela s srebrnim vencem.

Martin PINOZA, upokojen 30. junija

Rojen je bil 11. novembra 1942 v Sevnici.

Od 22. decembra 1964 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1962.

Leta 1964 se je zaposlil kot nekvalificiran kopač v Jami vzhod. Leta 1973 je bil premeščen v Steber 8, leta 1980 v Jamo Preloge in leta 1986 v Jamsko reševalno postajo RLV, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1970 izpit za kvalificiranega kopača in leta 1982 še tečaj za oskrbnika jamske reševalne opreme.

Aktiven je bil tudi pri sindikatu, veliko pa je sodeloval tudi pri udarniških delovnih akcijah.

Nagradjen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v RLV in priznanja za 10 let aktivnosti v Jamski reševalni četi RLV.

R.B. – S.Z.

Kovino se spozna v ognju, človeka pri vinu.

Japonski pogovor

Kadar prihaja na mizo vino, odhajajo skrivnosti.

Armenski pogovor

Vino obudi človeku njegove prave lastnosti.

R.B. Sheridan

V vodi je lahko utoniti, še laže pa je v vinu.

Tajski pogovor

Pijanost je prostovoljna norost.

SENEKA

Pijanost je začasen samomor.

RUSSELL

Kruhova pijanost je najhujša.

Slovenski pogovor

Dobro vino in lepa žena – to sta dva najlepša strupa.

Turški pogovor

S prvim kozarcem človek pije vino, z drugim vino pije sebe, s tretjim vino pije človeka.

Japonski pogovor

Če človek pije malo, je dober kot ovca; če popije malo več, postane hraber kot lev; če prekorači mero, je okrušen kot tiger; če pa mu pijača postane strast, je podoben svinji, ki se valja po blatu; nazadnje napravi iz sebe še opico.

Židovski pogovor

— — —

Ko prihaja žalost, prihaja v trumah.

SHAKESPEARE

V morju žalosti nikoli ne vidiš obale.

ZAKANI

Bridkost je podobna zrnu, ki rodi tisočeren sad.

Ivan CANKAR

Za malo smeha

NI POTREBNO

Majda je šla za učiteljico na podeželsko šolo. V vasi je ostala tudi čez poletje. Pa je nekega dne vprašala domačina:

– Poslušajte, zakaj pa me vaši otroci ne pozdravljajo več?

– Zakaj vas bi, saj zdaj so počitnice!

DOSLEDNOST

Gorenjec pride v hotelsko sobo, odpre okno, pogleda na veliko stolpno uro, in ko ugotovi, da je točna, ustavi svojo.

TOLAŽBA

– Tako nesrečna sem! Konrad jo vsak večer pobriše, še sama ne vem, kam!

– Potolaži se, če bi vedela, kam, bi bila še bolj nesrečna...

KRATKA POT

Pijanček sili na cesti v dekle in ta mu eno pri-
maže.

– O hudiča, kaj sem že doma?! se začudi.

SPOROČILO

Zdravnik sporoči v čakalnici ženi pacienta:

"Vaš mož, žal, nikoli več ne bo mogel delati."

"To mu moram takoj sporočiti! Zelo bo vesel."

NA ČRPALKI

Na bencinsko črpalko se je pripeljala ženska z zelo majhnim avtomobilom.

Črpalkar jo je vljudno vprašal:

"Oprostite, ali vaš mali že sam pije bencin ali pa ga še dojite?"

SREČA V NESREČI

Mica se je na stopnicah spotaknila in zgrmela v klet. Pa je Pepi zaklical za njo:

– Ker si že spodaj, prinesi, no, gor nekaj steklenic cvička!

BRIVSKA

Brivec: "Vas nisem nekoč že bril?"

Stranka: "Ne, te brazgotine so še iz vojne!"

V MUZEJU

"Želi še kdo kaj izvedeti?" vpraša vodnik po ogledu muzeja.

"Jaz, prosim! Mi lahko poveste, s čim ločite parket?"

Nagrajeni reševalci križanke v Rudarju 6/91

1. Ivan KOS, Kardeljev trg 3/26, Velenje (1. nagrada – knjiga Svetovna dediščina)
2. Dobroslov POLENIK, Tovarniška 2, Šoštanj (2. nagrada – Poezije Franceta Prešerna)
3. Maja ZAJC, Gaberke 309, Šoštanj (3. nagrada – roman Nathaniela Hawthornea Škratno znamenje)

REŠITEV KRIŽANKE – VODORAVNO: premogovnik – klasirnica – agentura – tok, KM, V – Itali, ata – VI, uralit – Oliver, Ness, Ra – dan slovenskih – rudarjev, Aneto – irida, Kali, Areh – Vac, dr., amarena – moderator – lka, Ira – KT, oniks – eremit, Ob – človek, delo – znanje, por

Nagrajenim reševalcem čestitamo, drugim pa želimo več sreče pri reševanju in zbiranju pravih rešitev nagradnih križank, ki jih bomo še objavili v Rudarju.

Uredništvo

PORTRET

Herman Arlič, eden naših letos upokojenih delavcev

Letos do konca junija je bilo upokojenih kar 250 delavcev našega rudnika, Herman Arlič pa je gotovo eden tistih, ki ga pozna mnogo članov delovnega kolektiva našega podjetja, in tudi drugih ljudi v Velenju in okoliških krajih.

Herman je bil upokojen 27. junija, 19. avgusta pa je minilo osemindvajset let, odkar se je po odsluženju vojaščine spet zaposlil v našem obratu Klasirnici. Skupaj z zaposlitvijo pred odhodom k vojakom pa je v njem delal cela tri desetletja. Res delal – na vedno bolj odgovornih delovnih mestih. Bil je skoraj vse v dejavnosti Klasirnice na elektro področju, od dežurnega električarja pa do tehničnega vodje elektro službe obrata. Poleg tega pa je bil dejaven še marsikje drugje. Posebno v sindikatu RLV in bivšega REK Velenje pa v republiškem izvršilnem odboru našega panožnega sindikata in prav tako v delavskem svetu in v komisiji za šport in rekreacijo bivšega REK Velenje in RLV.

Naši komisiji za šport in rekreacijo je predsedoval 13 let in bil tudi med začetniki sindikalnega, delavskega športa in rekreacije RLV in bivšega REK Velenje. Poglavlje zase pa je še Hermanovo delo v nogometnem klubu RUDAR Velenje ter v njegovi krajevni skupnosti, Velenje – Škale.

Sicer pa podrobneje pogledimo opravljen pogovor z njim za naše glasilo!

Herman, kako se počutite kot upokojenec?

Dobro. Takoj sem zaživel v novem življenjskem ritmu. Zjutraj malo dlje spim. Zvečer lahko dolgo gledam televizijske programe. Čas imam tudi, da preberem dnevno časopisje. Vse to sem prej pogrešal.

Ampak to vsekakor ni vse, kar zdaj, v pokoju, počnete, kajne?

Kje pa! Kot sem dal vedeti: z naštetim se prej ob vseh drugih obveznostih nisem utegnil ukvarjati ali vsaj dosti ne. Sicer pa z upokojitvijo nikjer, razen v RLV, nisem izpregel.

Še bolj sem vpet v delo v krajevni skupnosti Škale. Prav zdaj potekajo še zadnje priprave za letošnjo, po vrsti že njeno deveto vaško olimpiado. Napovedali smo jo za 29. junij, a smo jo potem zaradi "vojne" preložili na 17. avgust.

Moji neposredni sosedje v Škalah me nagovarjajo tudi, da bi za vso našo sosesko, ki obsega okrog petnajst hiš, prevzel še organizacijo del za napeljavno vodovod za oskrbo z zemeljskim plinom za

ogrevanje. Bom pa še videl, ali bi se tega lotil. Še vedno namreč delam v nogometnem klubu RUDAR Velenje.

V svoji hiši in okoli nje bi tudi rad še marsikaj popravil, dokončal, preuredil. Morda bom zdaj imel čas za to?

In tudi žena ne bi nič nasprotovala, če bi bil malo več doma, kot pa sem bil v zadnjih dvajsetih letih!

Po tem pogovoru pri Hermanu Arliču doma v Škalah

Vrniva se za več desetletij v preteklost... Rojeni ste bili leta 1942 v kmečki družini v Gaberkah pri Šoštanju, ali ne? V kakšni družini pravzaprav in kako ste odraščali?

Moja starša sta bila doma v Škalah, na veliki kmetiji Poduršnik, ki se je mnogo let kasneje ugreznila. Leta 1934 sta se potem preselila v Gaberke, kjer sem se jaz tudi rodil, leta 1945 pa se je cela naša družina preselila nazaj v Škale.

Rojen sem bil kot zadnji, sedmi otrok v družini in imam tako štiri starejše brate in dve sestri. Vsi še živimo in vsi, razen enega brata, smo tudi zdaj doma v Škalah. Starša pa sta nam umrla že pred leti.

Mojo mladost, in potem tudi vse nadaljnje življenje, pa je spremljal šport. Ne vem natančno, zakaj sem se zanj navdušil. Vem pa, da sem že kot osnovnošolec rad bral žogo. Takrat smo v Škalah že imeli športno igrišče, ki pa se je leta 1952 skupaj s Plevelovo domačijo pogreznilo. Pravzaprav le polovica igrišča, saj preostalo nepogreznjeno polovico smo škalski fantje udarniško uredili za igranje nogometa. Vendar že po dveh letih se je tudi to igrišče pogreznilo. Toda nismo se vdali, naredili smo novega. In podobna zgodba se je potem ponovila še petkrat. Tako smo kar naprej gradili novo igrišče in vsako udarniško in z veli-

ko volje za delo, pa vedno spet ostali brez igrišča.

Šele leta 1976 smo za ugreznjeno igrišče dobili prvo odškodnino iz sredstev za rudarske škode. Kmalu potem smo tudi slovesno odprli (spet) novo športno igrišče, in to pri škalski osnovni šoli. Pri izgradnji tega igrišča pa nam je pomagal tudi RLV, sicer pa smo tudi to igrišče gradili udarniško. Na njem so potem dolgo potekale krajevne športne, rekreativne in družabne dejavnosti.

Leta 1981 smo ustanovili tudi TVD PARTIZAN Škale in že naslednje leto priredili prvo vaško olimpiado. Tako bo letošnja, kot že rečeno, že deveta po vrsti. Sicer pa je naša krajevna skupnost bila že 2-krat imenovana in razglašena za najboljšo krajevno skupnost v športu v Jugoslaviji in kar 5-krat za takšno v Sloveniji in 9-krat zapored v občini Velenje.

Zdaj tudi omenjenega škalskega športno-rekreativnega centra ni več. Smo pa zato predlagali urediti novega in poleg njega zgraditi še osnovno šolo, trgovino, dvorano za krajevne prireditve, gasilski dom. Upam, da bodo ti objekti dolgo stali in se uporabljali.

Vse, kar ste povedali o Škalah, ste povedali, kot da v njih poleg neprestanega pogrezanja zemeljskega površja niste imeli drugih težav. Pa ste imeli še druge težave, kajne?

Potrebno je bilo veliko dela in volje vseh Škalčanov zanj, da smo naredili vse, kar v naši krajevni skupnosti danes imamo, in seveda, kar smo nekoč že imeli, pa je potem zaradi ugreznjenja zemeljskega površja bilo poplavljen.

Izkusili smo tudi nekajletno obdobje, ko smo se borili le za to, da Škale ne bi bile zbrisane z zemeljskega površja – da so nam Škalčanom sploh priznali pravico do našega lastnega kraja in življenja v njem. Škale so namreč nekateri v RLV in v velenjski občinski upravi že odpisali. Se pravi, zapisali pogrezu in zato omalovali naše želje, zahteve, akcije za njihovo ohranitev in urejanje – z odškodninami za povzročeno rudarsko škodo v Škalah pa gradili center Velenja... Vse to je res, to vedo vsi Škalčani!

Veliko energije, optimizma, volje za življenje izžareva iz vas. Od kod črpate to življenjsko silo? Kam jo boste v prihodnjih letih usmerili?

Menim, da je žilavost in trdoživost značilnost večine članov naše družine in rodbine. Moj oče je bil takšen in otroci smo to po njem podedovali.

Kaj bom delal v prihodnjih letih, kaj zanje načrtujem?

Nekaj sem povedal že na začetku pogovora. V vseh teh letih pa sem si širom po Sloveniji in tudi v tujini nabral tudi veliko znancev in prijateljev.

In tudi njim bom zdaj posvetil več časa.

Diana Janežič

Srečno!